

Hende Casaba, honvédelmi miniszter beszéde Koszorús Ferenc szobrának leleplezésén

Budai vár, 2015. július 7.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Koszorús Úr! Vezérezredes Úr! Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Koszorús Ferenc ezredes a ludovikás honvédtiszt mintaképe volt. Kitűnő a maga hivatásában – amit nem csak elméleti írásaiból tudhatunk, de a Donnál és az Alföldért az oroszok ellen megvívott harcokban is fényesen bizonyította katonai tehetségét. Parancsnok volt a javából: felkészítette és vezette a rábízott honvédeket, gondoskodott a katonáiról. Ugyanakkor soha egyetlen percre sem feledte, hogy mi küldetése igazi célja és értelme: a hazáért mindhalálig!

Hú volt az esküjéhez olyan időkből, amikor az ország belesodródott két totális diktatúra küzdelmébe. Akadtak ostobák, akik a magyar sors jobbrafordulását az egyiktől vagy a másiktól várták. Akadtak gyengék, aki nem tudtak vagy nem mertek cselekedni azokban a helyzetekben, amikor a maguk helyén és a maguk beosztásában emberek életét kellett volna megmenteniük.

Baky László és Endre László, a két nyilas államtitkár nem engedelmeskedett a kormány utasításainak, sőt a kormányzó parancsainak sem. Feljebbvalóikat leplezetlenül fenyegették a Magyarországot megszállt nemzeti szocialista Németország hatalmával.

Amikor Koszorús ezredes vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó parancsára a rábízott katonák és fegyverek erejével fellépett a Bakyéék által Pestre hívott csendőrök ellen, nem egyszerűen a fennálló törvényes rendet, a magyar állam szuverenitásának utolsó morzsáit védte, hanem az egész magyar nemzetet. Mindenekelőtt azokat a magyar embereket védelmezte, akiket a megszállók és hazai kollaboránsaik el akartak hurcolni, el akartak pusztítani. Határozott és bátor fellépése kikényszerítette a 2100 csillagos házból összezsúfolt 250-280 000 zsidó honfitársunk deportálásának leállítását. Ez sokaknak haladékot, a többségnek pedig a megmenekülést, az életet jelentette.

Tette – e sok megmentett életnek köszönhetően – messzire visszhangzik történelmünkben. Visszhangzik akkor is, ha le akarták tagadni, jelentéktelenné akarták tenni Magyarország szovjet megszállásának 40 évében, mert nem illett bele a ludovikás honvédtisztról és az úgynevezett Horthy korszakról hazudott képbe. Visszhangzik hőstette a magyar szívekben napjainkban is – akkor is, ha ez a kommunista diktatúra szellemi örököseinek nem tetszik.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Öt esztendeje dolgozunk a honvédelem rendszerének megújításáért. A kor kívánalmainak és lehetőségeinek megfelelően azért szerveztük újjá a Ludovikát, hogy olyan, a hazánk iránt, a nemzet ügye iránt elkötelezett honvédtisztek kerüljenek onnan ki, mint Koszorús Ferenc volt. Új ludovikás tisztjeink küldetése az, hogy a hivatásukat a legmodernebb, napra kész tudással, feddhetetlen emberséggel, az ügyhöz méltó alázattal és elhivatottsággal gyakorolják.

Itt, Buda várában, a keresztény seregek 1686-os diadalának véráztatta köveinél hirdeti majd ez a szobor a katonai kötelességteljesítés és a magyar nemzethez való hűség parancsát honvédeink és honfitársaink következő nemzedékeinek.

Hirdeti, hogy egy magyar katona számára csak a nemzet megmaradása, a nemzet érdeke, a hozzánk, magyarokhoz tartozó emberek sorsa, védelme, boldogulása adhat eligazítást. Semmi más.

Hirdeti, hogy magyar katona, magyar honvédtiszt számára nincs, és nem lehet más út, más választás, mint Koszorús Ferenc ezredes úré: a hazáért mindhalálig!